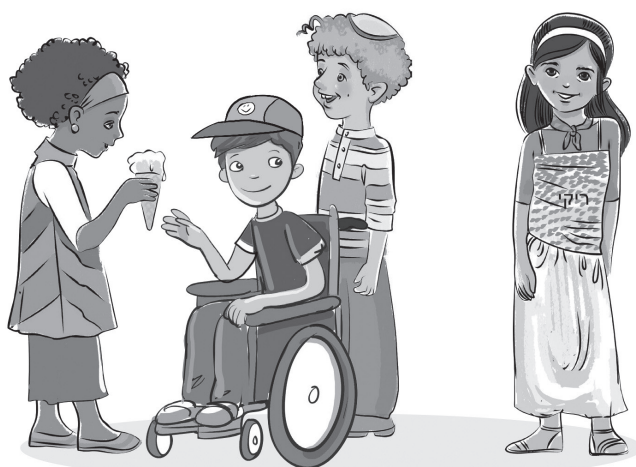

קוֹרְאִים
ג' - א'

ספורונים לנשבות

לחוברת
2

קראו את הספורון.

מי תלמיד שלי?

אמא של התנין שאלה: מי תלמיד שלי?

“אני, אמר התנין.” אני

אמא של הגמל שאלה: מי תלמיד שלי?

“אני, אמר הגמל.” אני

אמא של הדגים שאלה: מי התלמידים שלי?

“אני, אני ואני.” אני אני אני

אמא של ליאת שאלה: מי התלמידה שלי?

“אני, אמרה ליאת.”

שאלה אמא: “מה למדת?”

אמרה ליאת: “למדתי 2+2.”

לְבִיבָה לִי

לְבִיבָה שְׂמַנְמָה, לְבִיבָה שְׂמַנְמָה,

מִי נָתַן לִי לְבִיבָה שְׂמַנְמָה?

הַתֵּנִין? לֹא!

הָאֲרַנְבִים? לֹא!

הַנְּמָלִים? לֹא!

הַדְּגִים? לֹא!

הַתְּלַמִּידִים? לֹא!

מִי נָתַן לִי לְבִיבָה שְׂמַנְמָה?

אִמָּא וְאָבִא!

קראו את הספורון.

צב עם בית על הגב

לצב של הדס

נמאס,

הוא לא רצה בית על הגב.

אמר הצב:

"בית על גב? מממש לא בשבילי!

אשאיר לנמלה את הבית שלי."

בלי בית רץ הצב,

צחק, צחק על המצב,

אבל...

נהיה חם.

והצב?

רצה חלב.

וחלב - היכון?

בבית, בקערה העגלגלה.

שב הצב לבית, לנמלה,

לקח את הקערה העגלגלה,

שתה חלב

ישב, ישב, ישב,

חשב, חשב, חשב על המצב,

...!

הניח את הבית חזרה על הגב.

קראו את הספורון.

אביטל וטבעת הזהב

אמא נתנה לאביטל הקטנה מתנה: טבעת זהב.
אביטל טילה ליד הנחל וראתה פרחים יפים במים.
רצתה אביטל לגעת בפרחים, ואז נפלה הטבעת למים.
הצטערה אביטל צער רב, התישבה על ליד הנחל,
ודמעה קטנה ירדה לה.
ראתה את אביטל הקרפדה הירקרקת, נגשה ושאלה: "מה קרה?"
ספרה אביטל: "קבלתי מאמא מתנה - טבעת זהב. נפלה הטבעת,
שקעה במים וטבעה."
"אל תדאגי, אמרה הקרפדה הירקרקת.
קפצה מיד לתחתית הנחל, שלפה את הטבעת המבריקה, ואמרה:
"מה תתני לי, אם אחזיר את הטבעת?"
חשבה אביטל וחשבה: מה מתאים לקרפדה ירקרקת?
קמה אביטל, קטפה פרחים רבים, נתנה לקרפדה וקבלה חזרה
את הטבעת היקרה.

גַּמְדִים בַּלֵּילָה

בְּרַבֵּיעֵי בַּלֵּילָה חֲלַמְתִּי עַל שְׁלֵגָה וְשַׁבַּעַת הַגַּמְדִים.
שְׁלֵגָה לַחֲשָׁה לִי מִשְׁפֵּט קְסָמִים עַל יְלָדִים נְפֹלְאִים בַּפֶּתַח שְׁלִי.

בַּחֲמִישֵׁי בַּלֵּילָה חֲלַמְתִּי עַל הַגַּמְדִים:

גַּמֵּד קָטָן עִם פָּנִס זָעִיר הַמְצִיא מֶלֶךְ יָפָה.

גַּמְדָּה קִטְנִיטָנָה עִם דְּלִי לֶבָן לַחֲשָׁה בְּרֹכָה קְצָרָה.

גַּמְדָּה זְעִירָה עִם תֵּיק מְבַד נְתָנָה לִי מִחֲמָאָה.

גַּמְדָּה חֲכָמָה בְּגָרְבִים קְצָרִים תָּרַמָה לִי שְׂרָבִיט קְסָמִים.

גַּמְדָּה שְׂקֵדָנִית סִפְרָה עַל הַצָּגָה מְצַחִיקָה.

גַּמֵּד מְרֵהִיב, תִּלְתְּלוֹ רַבִּים, הַשְּׁמִיעַ שִׁיר חֲדָשׁ.

וְאֵז גַּמֵּד מְקַסִּים לַחֵשׁ לִי אֶת לַחֵשׁ הַפְּלֹאִים:

"הַתְּלַמִּידִים מְחַכִּים לָךְ עַכְשָׁו.

מִהָרִי, הַגִּיעַ הַזְמַן לְהַגִּיעַ לַפֶּתַח."

לקראת שבת

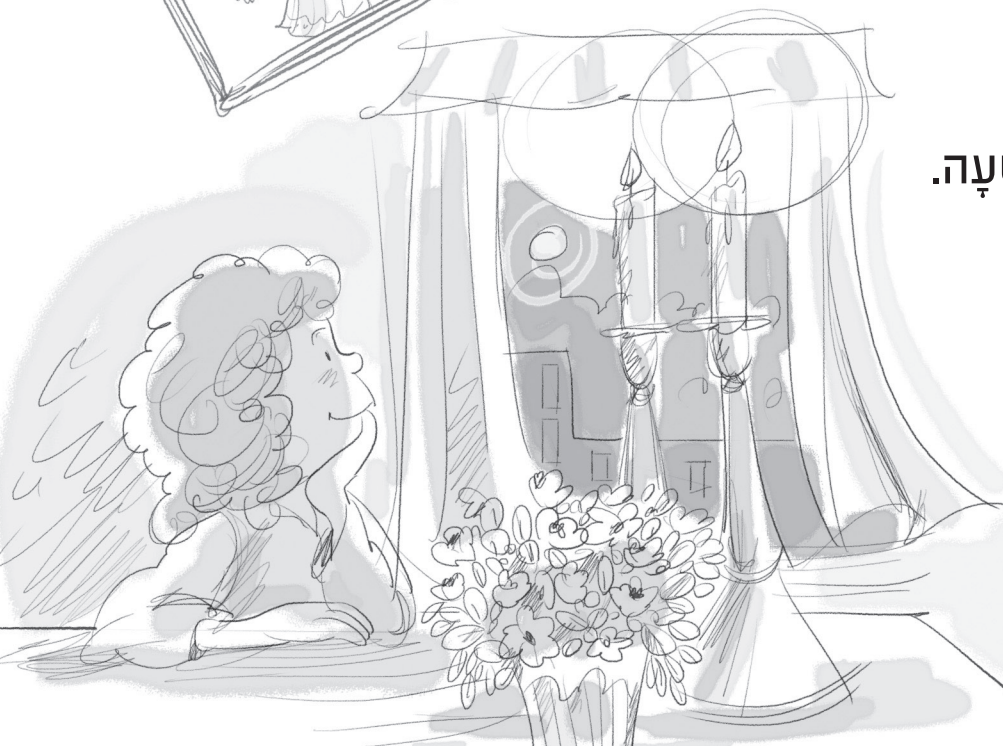
ביום א' כתבתי תפריט לקראת שבת.
לא שכחתי את המרק, את הבשר ואת הפשטידה.
ביום ב' קניתי עם אמא ועם אבא מצרכים.

ביום ג' הברקתי את גביע היין.
ביום ד' התקשרתי לאחי החיל ושאלתי:
"אתה בא לשבת?"

ביום ה' קטפתי פרחים בגנה.
ביום ו' התקלחתי, הסתרקתי
ולבשתי את השמלה הלבנה.

ואז...
ישבתי, חפיתי... עברה שעה.
היא נכנסה, היא באה:
שבת המלכה.

מְלַחֶה וְחֹלֶה

בְּשַׁבָּת, לְאַחַר נְטִילַת הַיָּדִים,

אָבָא גָּלָה: אֵין מְלַחֶה.

הוּא לְחָשׁ: פְּסִסְסִס,

הוּא הַצְּבִיעַ: סְסִסְסִס,

וְרַק אָמָא יֵדְעָה לְמָה הַכּוֹנָה.

הִיא נְתַנָּה לְאַבָּא מְלַחֶה כְּחֻלְחֵלָה

וְאַבָּא אָמַר בְּרָכָה עַל הַחֹלֶה.

בְּצַע קֶצֶת לְאַמָּא, בְּצַע קֶצֶת לְחַיִּים

וְלִי... נְתַן כְּפָלִים!

